

AGRAÏMENT A L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES DELS
SALESIANS DE MATARÓ

Benvolguts amics

Us agraeixo de tot cor aquesta deferència d'avui, certament immerescuda. Com bé sabeu, el deutor envers aquest Col·legi soc jo i no pas a l'inrevés. És en aquesta casa on, al llarg de molts anys, vàrem rebre uns bons fonaments. I gràcies a ells, després, hem tingut el privilegi de servir el nostre país, de gaudir de l'amistat i de tenir amor a les nostres vides. Gràcies, doncs, als salesians que varen fer el possible, perquè esdevinguéssim, si és que és el cas, homes de bé.

Recordo com si fos ara una classe del Padre Antonio Manero en què es referia a un pensador alemany del segle XVIII dient-nos que paréssim esment en alguns trets de la seva personalitat i que en retinguéssim, també, si era possible, alguna de les seves reflexions. L'Antonio Manero s'explicava, i ho fa encara, amb aquella veu nasal tan característica i amb el seu gest de les mans ajuntades tan propi com impossible d'imitar. En Manero aconseguia silenci a la classe i concentració en les qüestions que tractava.

Aquell pensador alemany era una personalitat a tenir en compte, deia en Manero, en primer lloc per la seva capacitat de treball, disciplina i ordre, que eren proverbials. Era tan precís que tots els dies feiners a les mateixes hores feia la mateixa ruta. Mai, estiu o hivern, amb sol o pluja, variava el seu pas i el seu caminar. Era tan així, que els seus convilatans sabien quina hora de rellotge era sense esperar les campanades de l'església. Ho sabien perquè en aquell moment passejava Immanuel Kant pels carrers de Königsberg.

